

RAPPORT

"TENK OM ... ! Nye funn i Nordsjøen!"

Innhold: Kunst/arkitektprosjekt som hadde som mål å undersøker havet, arbeide med oppdagelser og funn, med realisering av en form for messe som "sluttprodukt".

Kunstner: André S. Marandon (BKFH)

Sjanger: Kunst/arkitektur

Sted: Sandsli barnehage

Periode: Desember 2011 - april 2012

Foto: Sandsli barnehage

Hvordan jobbet du prosessuelt i forhold til barna?
Beskriv barnas engasjement/ interesse/ kreativitet/
refleksjon/ kommunikasjon/ samspill.

Prosjektets konseptuelle innhold og ambisjoner krevde mye forarbeid i prosjektgruppen (pedagoger + kunstner). Prosjektet startet med at barna skulle finne en ting utenfor barnehagen (hjemme) som de skulle ta med seg i barnehagen - en ting de skulle holde hemmelig, og som var slik at den kunne gjemmes i hånden. Barna fikk hver sin eske å ha hemmeligheten i, og eskene ble plassert i et sikkert, låst skap i barnehagen. Det å oppdage eller finne noe på egen hånd er en verdi - som en skatt - en skatt en kan holde for seg selv. På samme måte som viktige funn har sterke eierskap tilknyttet seg kan en personlig oppdagelse være noe ganske verdifullt - det handler jo litt om grenselandet mitt og ditt.

Neste steg startet med en ekskusjon for 4 åringene og oppover, der barna skulle møte havet. Møtet med havet skulle ha flere parallele innfalsvinkler; filosofisk, idémessig, vitenskapelig og sanselig. Barna møtte kunstner og filosof i en lavvo i Grønnevik, med utsikt over en vik som åpner seg mot "havet". Etter den filosofiske samtalen som omhandlet både spørsmål rundt havet og spørsmål om det å finne noe/oppdage noe, gikk

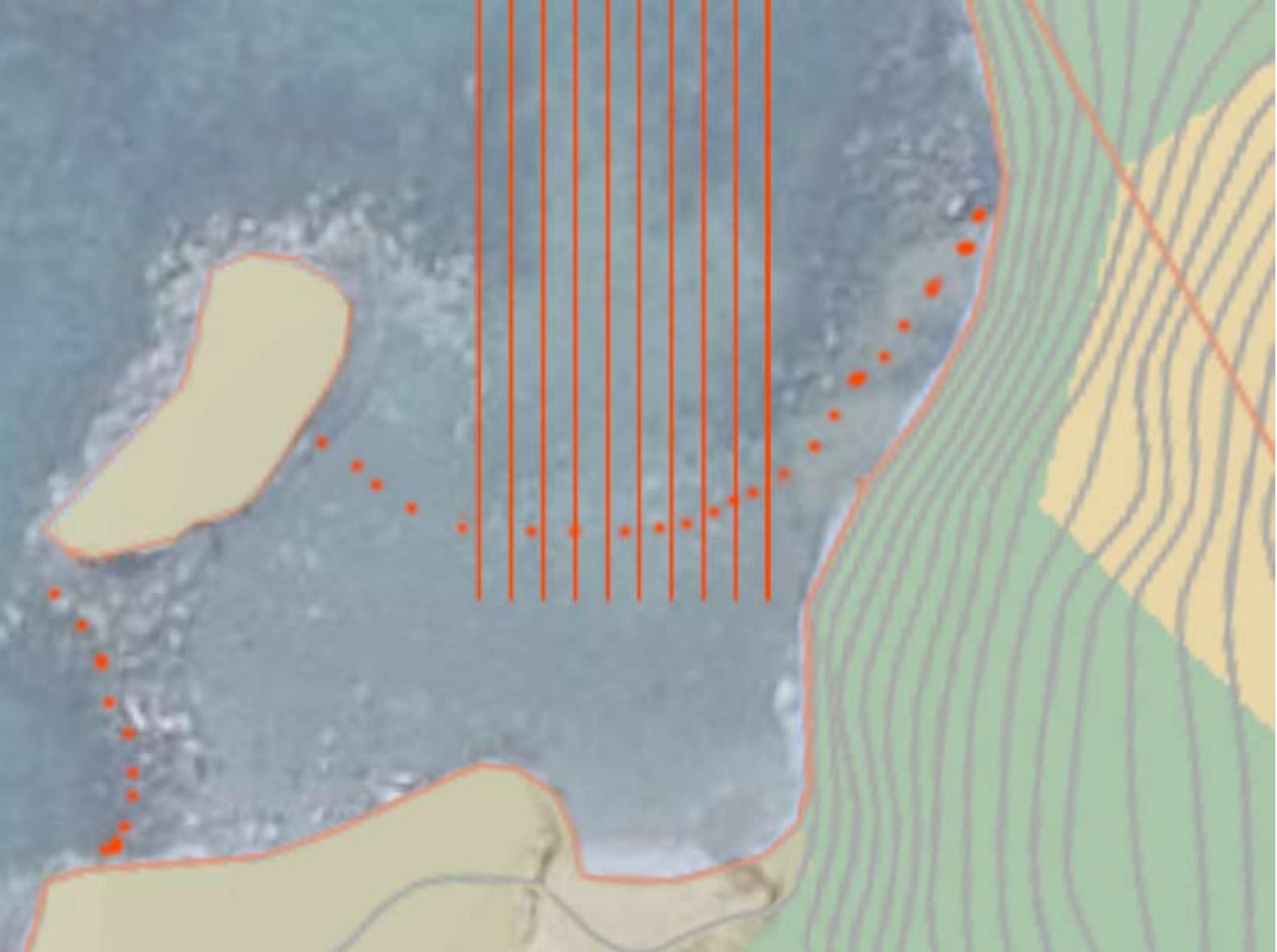
barna ned til stranden for å foreta undersøkelser og funn innenfor hver sin definerte sektor av stranden. Alle var utstyrt med zip-pose og prøveglass merket med nummer for hvert barn. Jeg ga instruksjoner om hvordan de skulle ta vannprøven slik at det ble utført vitenskapelig riktig. De skulle selv velge et element under havflaten og hente vannprøve fra samme sted.

Selv om oppgaven var både intellektuelt og teknisk krevende, hadde barna små problemer med å følge klare instruksjoner parallellt med det individuelle frie valget. Noen barn fant fort objektet mens andre barn brukte lang tid, og synes å finne det vanskelig å foreta det endelige valget.

Funnsted og nummer ble merket av på kartet, og selv om det var noe avvik i forhold til sektorvalgene var resultatet en rimelig god dekning av det feltet vi skulle undersøke.

Selv opplevde jeg at barna var svært engasjert i arbeidet - tidvis sterkt undrende, men uten tvil inneforstått med premissene. Været var utfordrende, men det syntes forsåvidt bare å gi dette strandbesøket

de rette rammene for undersøkelsen. Flere av barna hadde relevante og reflekterte spørsmål både på det filosofiske og det tekniske underveis.

Den neste fasen bestod av laborering, der barnehagen organiserte laboratorium for undersøkelse av funnene (jeg deltok ikke selv i denne prosessen).

I den neste fasen møtte jeg de samme gruppene som på ekskursjonen på hovedrommet. Her var kartet projisert på veggen, og alle hadde med sitt funn, sin vannprøve og sin hemmelighet i eske. Vi startet med en samtale rundt opplevelsene ved havet, og erfaringene de hadde gjort seg i laboratoriet. Etter at barna i gruppen hadde festet sine funn på rette punktet på kartet, satt barna seg i en ring med vannprøven foran seg og hemmeligheten skjult under et teppe. Hvert barn fikk en dråpe av sitt havvann i håndflaten - og der satt vi i stillhet og kjente på temperaturen. Etterhvert tørket havvannet inn og barna la hemmeligheten i hånden og lukket den - holdt den frem foran seg og jeg sa: Nå har hemmeligheten og havet møtt hverandre - hvordan

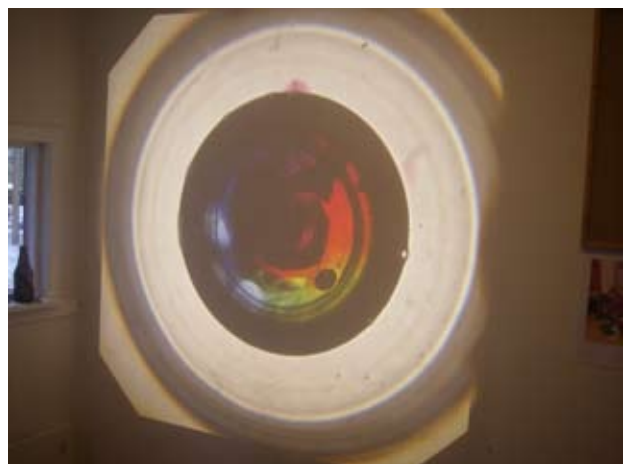

kjennes det? Jeg opplever at barna er oppslukt av selve handlingen og jeg kan se at assosiasjonene løper. Noen sier - jeg kan kjenne havet, lukte det - en annen sier at han ikke kjenner havet i det hele tatt. Hele spennet kommer i korte inspill fra barna. Så legger de hemmeligheten tilbake i esken sin.

For meg er dette et slags konseptuelt relasjonelt verk der barnas tanker og samhandling danner rammen for verket.

Samtalene på laboratoriet ansporet til at neste oppgave måtte bli å tegne og tenke om hvordan en kan leve i havet. Det ble arbeidet i grupper og individuelt mot presentasjon av ideer i mindre grupper. Barna la frem skisser og forklarte, og vi kom gruppevis frem til hva vi ville realisere; pusevegg, hus som ikke flyter opp, boblehus, koffertfisk å reise i, bursdagsselskap, luftregnbue, pusterør og mange andre interessante ideer. Hver gruppe fikk sin avdelings aktivitetsrom for å realisere sine tanker.

Influensa og kommende flytteplaner beskar prosjektet noe, men ikke mer enn at vi kom i havn med hele 4 store "installasjoner".

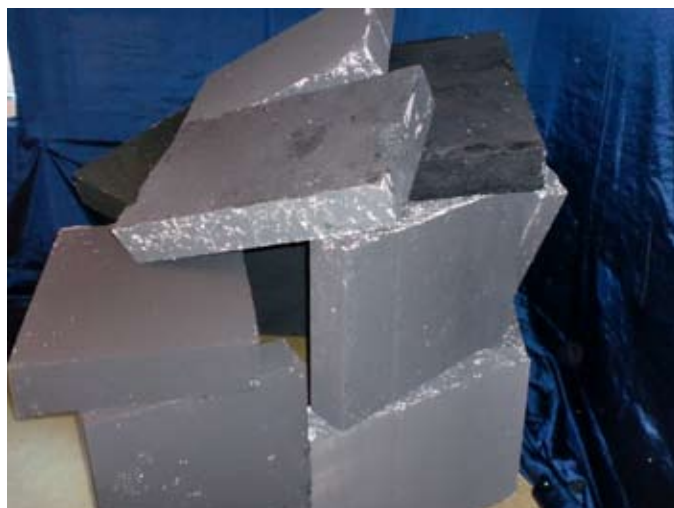
Mener du at du som kunstner får ivaretatt den profesjonelle biten når du jobber skapende med barn? Hva kreves særskilt i skapende arbeid med barn? Beskriv egne kunstneriske intensjoner og mål i prosjektet.

Det å jobbe skapende med barn er for meg ganske så likt måten jeg jobber på som kunstner - det å være åpen for ulike infall og ideer - det å diskutere hva ulike ting betyr, og det å være i prosessen.

Det jeg føler kreves av meg i en slik prosess med barn, er at jeg er meg selv, at jeg tenker, diskuterer og tar dem på alvor. Jeg føler ikke at jeg trenger å være "barnslig" - vi gjør noe sammen, og kommunikasjon er en viktig del av det - at vi er åpne for hverandre.

Min intensjon var å få til et prosjekt der vi jobber sammen - der jeg med min praktiske erfaring kunne hjelpe til med å realisere de tankene som kom frem i gruppen. For meg er prosessen like viktig som produktet, det at vi leter oss frem i fellesskap - viser hverandre respekt i det at vi tenker - alle tanker er verdt å ta frem og undersøke. Produktet er viktig som drivkraft - og som "bevis" på at det vi tenkte faktisk kunne bli konkretisert.

Store tankebaserte prosjekter som strekker seg over lengre tid krever at kommunikasjonen mellom kunstner og personalet er veldig tett. I tillegg er det en egenverdi at personalet har eierskap i prosjektet - at alle eier dette sammen, og at jeg ikke tenker på dette som mitt åndsverk.

Hvordan brukte du den barnefaglige kompetansen (personalet) i barnehagen?

Personalet var fantastisk spennende å jobbe sammen med - de hadde store ambisjoner, og lot seg ikke skremme av at prosjektet måtte få "flyte" - at vi måtte definere litt etter hvert. Det var tidvis stor uenighet, men viljen til å diskutere prosjektet og tankene grundig gjorde at meningsforskjellene var med på å skape et prosjekt som var vesentlig større enn den enkelte del. En god del av tiden gikk med i prosjektgruppen av voksne, men jeg mener dette er en forutsetning for et vellykket prosjekt. Når en jobber tankemessig og prosessuelt med relasjonell kunst, krever dette mye konsolidering med de ansatte i barnehagen, ellers vil det falle på steingrunn. At hele kollegiet kjenner og utvikler prosjektet sammen med barna er kompleks men uhyre interessant.

Hvordan opplevde du mottaket i barnehagene? Organisering/ tilrettelegging/ ansvarsfordeling/ rollefordeling/ informasjon?

Jeg ble utrolig fint motatt i barnehagen. Organiseringen og struktureringen var akkurat passe flytende til at prosessen med barna fikk det spillerommet som var nødvendig.

Vi utarbeidet fremdriftsplaner i fellesskap, og formet rollefordelingen etter hvert. Det hele var dynamisk og passet perfekt til den måten jeg liker å jobbe på. Alle var åpne for en dynamisk prosess - helt på samme linje som barna. Sterke meninger ble brynt mot hverandre, men når en har respekt for hverandre er det kun en styrke for prosjektet som helhet.

Hvordan bidro du som kunstner til at dette skulle bli et kunstprosjekt? Hvilke kvaliteter vil du trekke fram fra gjennomføringen?

Prosesuelt var jeg med min kunstnerbakgrunn med på å holde undringen oppe - det å arbeide med noe en ikke helt visste hva var. Diskusjoner rundt begrespbruk, metodikk og fremgangsmåte ble hele tiden holdt opp imot en friere kunstnerisk innfallsvinkel. Det å være åpen for små og store ting på lik linje er viktig i en kunstnerisk prosess. Jeg tror at jeg klarte å skape et miljø for divergent tenking uten at det bare ble svevende - en slags konkret fritenking og idémyldring.

Hva er nyskapende i dette arbeidet ut i fra din måte å tenke når det gjelder kunstformidling for barn i førskolealder? Ny erfaring/ kunnskap/ kapasitet/ kunstnerisk oppdrag?

Det å delta med egne ideer inn i noe som skal realiseres i "stor målestokk" er engasjerende. Barnets tro på at de tankene en har faktisk kan skape noe som virkelig er viktig. Det å erfare hvordan ideer rolig vokser frem - hvordan de må bearbeides og undersøkes for å kunne bli til et virkelig realiserbart prosjekt er en viktig erfaring. Diskusjoner barna imellom og i gruppen om hva som er mulig og hva som er virkelig er spennende og utfordrende.

Det å koble vitenskap, filosofi og kunstneriske grep åpner et stort og spennende felt hvor tanker og ideer kan komme til overflaten.

